

Sy-li spěwał,
Pilnje džělat,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. P.

• Serbiske njedželske lopjeno. •

W Budyschinje, 22. julija 1923.

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjez knihicziščječni a płaczi šchtwórtlětnje 200.— hr.

8. njedžela po swj. Trojicy.

Psalm 1.

„Wučba wo sbožu fromnych a šchraje štych“ je w biblijě napřimwo tuteho psalma. Potajkim wučbu dyrbinu tu dostacž, šo namy pobožnych a štych čłowjekow, a šo na pobožnych sbože čžaka a na štych křtoštanje. Še kotrym my nětko šluščamy a šchto na naš čžaka? Wopominu pšchi tym, šo šo w kóždym čłowjeku tuto dwoje namaka, dobre a šle; dobre, kotrež džě na to, Boha šhwolicž a šwojemu štworiczelej a wumóžnikej šlužicž, a šle, kotrež pšhecžiwu temu wojuje. Jara šrudne je, hđžež nětko šle dobywa; hđžež š pobožnosčju džěń a bóle wróče džě, tam křtoštanje njewuwoštanje. Šať wot tebe wotwišuje, šať šo čži pónđe. „Šaťkež tvoje džělo, tajka tvoja mšda; šaťkiž wój wu-štyw, šaťke tvoje žně.“ A Pawoł wo tym rjeknje: „Njemwšče šo, Bóh šo njeda ša šněch mčž. Pšchetož šchtož čłowjek šyje, to budže wón tež žnjecž. Šchtož na šwoje čžělo šyje, tón budže wot čžěla štaženje žnjecž. Šchtož pak na ducha šyje, tón budže wot ducha žnjecž wčžne žiwjenje.“ Wotšlicženje, šaplacženje tu je; njese šať, šať tón a druhi mčni, šo žadym Bóh njese, škiž by na čžinjenje šwojich džěčži, kotrež ma štajnje šať lubo, šedžbowal a jim šať po jich škutkach, šo je šónž š čłowjekom, hđž wumřeje, šo by potom šať šchtoni w holi ležal; wostanje čha tón ležo? Njepšchindže dha šajniš a wobhlada šebi šón, a hđž je dobry, budže š lepšdej wčžny postajeny a hđž je šhniš, budže špaleny? Šať tež Bóh naš hlada a nam čžini hižom tu a wč-šče po šnjercži, šať šmy šebi póšłali. A hđž tež ma prawu a pobožny tu hšto hiščeže wšele čžěpicž, wón wč, mšto ša wšchu

šwěrnosč hižom pšchindže, a jemu je najwšžnišče, šo šo jemu po šnjercži derje džě. Njeshabudžmy to a budžmy mudri

Wšimny šebi š wotrobje „wučbu wo sbožu fromnych a šchraje štych“!

1. Prahujmy šo, hčž šmy fromni abo šli.
2. Wšglmy na sbože fromnych a šchraju štych.

1. Prahujmy šo, hčž šmy fromni abo šli! Š temu pak je třěbne, šo wčmy, šchto š pobožnosčži šlušča. Šsalmišta jow praji, šo fromny „njeshodži po radže bjesbóžnych“, wón šo hiže štych myšlow, pomyšlenjow a žadoščow w džěčžazej kwoščži hlada, a „njesteji na dróšy hřěšnikow“, hlada šo hiščeže bóle, hčž štych myšlow, šleho, njepraweho čžinjenja, njese na hřěšnych puečach njepóžežiwosče, padušštwu, jebušštwu, picža a wotšwojecženja njedžele namakacž a „njeshyda na stole wuřmčzwow“, nima džěla na jich lóšnych rčžach, jich njecžištych šabatwjenjach a njese šbožowny w jich towarštwje. Šč, wón ma „lubosč š šakonju teho šnjesa“; je tola š Boha a šať ma lubosč š Bohu a š jeho šaťnjam, rčži š nim w modlitwje, pšchindže wšchod jeho woblicžo w jeho šwojatnižy, wobhoni šo domach w jeho pišnje, woži šebi tute wjekšela wšchidče hčž šwětnje; jeho wušnacže je: „moja dušcha wjekšeli šo w žiwym Bohu“. A šať Boha š wotrobju lubuje, šať jeho tež še wštom wušnawa a „myšli na jeho šakon wotnišo a w nožy“, rčži radny š druhimi wo Bohy, pšyta šaťke towarštwu, hđžež šo Bohu šluži, napomina š dobremu w šwojbie, w šwojej wšty, je pšhecžel nišionštwu a na to wón Boži šakon w šebi, wotšto šo a po wšchém šwěče š čžěčči pšch- nježe. Šiz, šo by pšchi tym šwoje wšchědne džělo škomdžil,

ně, runje psches gwěrne dopjelnjenje swojich semskich wšichlucich-
nosčow, psches swoju starošč ja dom a džěči, ja swoj lud a
wótzny kraj siewi, kajeho ducha džěčo wón je, kajse pobožne
implyenje w nim knježi. Tajzy pak njejbu bjesbóžni. — Woni
knadž hiščeže Bože słowo blycha, ale jeno s naučenja, jeno
druhich dla, njejbu swólniwi, jo tež činič. Woni su drje tež
gwěrne w semskim powołanju a prózowanju, ale na njebješte
myšlěč a wo dušchu so staracz, to njechadza. Jich myšle džeja na
to, nahromadžić, so wješelič, drugeho kublo požadacz, nje-
spokoynošč sbudzić, njejednotu njes wšchelakimi stawami po-
wjetšić. Jich słowa su trudžaje a hanjaje; trudža tak lohfo
druheho, hdyž po jich žadanju njeńdže, hdyž so na něšto ros-
hněwaja, hanja Boha a jeho dom a słowo a služobnikow,
tych, kiž su jim schowdu činili abo kotrymž so lěpše dže hacž
jim. Jich skutki su hrěšne, činja po lóschach woczow a čěla
a wjedru njeპόζέτιwe a njeprawe žiwjenje, su swonlacy husto
ičto wě tak pobožni a sprawni, ale imyšach torhaze wjelki a
w potajnym sli, we wobšhadže s druhimi lubošćiwimi a dušchni,
ale domach hněwni a nješčerplivi. Po tym so pruhujmy, kak
s nami steji. Wupadnje pruhowanje khwalobnje? Móžemy
dobře wotmoščenje dacž? To dyrbi žohnowanje kóždeho pru-
howanja byčž, so polěpschicž, hdžež njeje hiščeže tak, kaž dyrbjalo
byčž. A hdžež je tajka wola, tam dawna Bóh tež radjenje. Wo-
pomnišy to a činišy po tym. Činiče tak, wy młodži, wot-
stupče wot šeho pucža, jeli je trěbne, a khodže w stopach gwě-
neho nana, pobožneje maczerje; činiče tak, wy stari, je-li trěbne
a nosčeže swoje schědžiwje wlošy s čěšču; haj, činišy wšchitzy
tak a budžmy pobožni!

2. Myšlmy tola tež na sbože pobožnych a kłostanje stych!
Psalmišta wo sbožu pobožnych praji: „Derje temu čłowjekej“;
„tón je jako drjewo, plodžene pschi wódných rěčach“. Wón, kaž je
sčtom pschi wodže pschězo seleny a ma rjane plody, tež je živeje
wody Božeho słowa nowu móz, nowy tróšcht a mēr, a huadu a
nadžiju dostawa a je a wostawa tak rjany, seleny sčtom s do-
brymi plodami swojateho ducha. Njech potom tež wichor spytow-
wanjow duje, tutón sčtom so nješlama, wón je sakorjenjny we
dobrej sem; njech tež hěza wšchmoščow tutón sčtom woldawa,
jeho liče njeswjaduje, pschetož wón ma došč wlohi. S Pawo-
lom tajki pobožny rjeknje: „Je Bóh ja mnje, sčto mohł psche-
čiwto mi byčž?“ a „ja wšchitko samóžu psches leho, kiž mje móz-
neho čini, to je, psches Jesom Khrysta“. A kaž je tajki from-
ny sbožowny kam we šebi, tak je tež druhim je žohnowanjom,
wón „swoj plód dawna we swojim čašju“; psches swoje kšče-
ščijanjše pocžinki a skutki wěry a lubošče je sbože ja dom a džěči,
ja wofadu a wšchitkich čłowjekow, a džěči a džěči-džěči budža
junu pschi jeho rowje stejecž a s druhimi s džakom spominacz na
wšcho dobre, sčto je w skutkach a słowach činil a rěčal. A
„sčtož wón čini, to so derje radži“; Bože žohnowanje a po-
moz nashoni pschi wšchědnym prózowanju a džěle na swojej du-
šchi, a tež w wšchmoščiji móže spěwacz: „Tón Krujes je mój pastyr,
na nicžim ja nush nješmēju.“ A hdyž s wumrjećju dže, je
šmjercž jemu dohčeže, wón ma lósch wotšal hieč a pschi Jesušu
byčž. Njeje to něšto rjane, tajka pobožnošč? „Tajzy pak nje-
su bjesbóžni, ale jako plawy, kotrež wětr rosmjeta“. Njech su
tež něšto čašja wješeli a čěščeni, hdyž wětr wšchmoščow duje
a wichor spytowanjow pschindže, kaž plawy rostětaj, žaloscža
a moršotaja, su wopuščězeni a sabčeži. Jich pucž šahnje; Bóh
čěhnje swoju žohnowazu ruku wot nich a wróče dže se šaklužbu,
je žiwnošču; džěči so njeradža, khorošč pschindže, swoje sastoju-
štwó šubja, do jastwa dyrbja. A „njewobšteja na žudženju ani

w šhromadžijnje prawych“; prawi a pobožni so hižom jow wot
nich džěla, njechadža s tajtimi ničžo činič mēčž, a hdyž žudny
džen pschindže, budža žyle fastorczeni a šatamani. Nichtó na nich
s džakom njespomni, haj tak nělotry jich wjele bóle pokliwa jako
šawjednikow s štemu. Njeje to něšto šrudne se kóžju? Wšmi-
my šebi tola s wutrobje „wucžbu wo sbožu fromnych a schtraffe-
štych“ a budžmy pobožni s swojemu, tych našchich a wjele dru-
hich sbožu.

Tak pscheměni, Jesu, myšle moje,
Stwoř we mni nowu wutrobu,
So nětk na powołanje tvoje
Čso žyle s tebi wobrocžu,
A šym čži we wšchěm po woli,
Tvoj wěryžy staw na sem. Šamien.

Sachodnošč stwórbneho a čłowjeskeho žiwjenja.

Čstychich šoku w tratwe rěčecž?

S luki dyrbja rōžicžki,
Wješole tam běču rostle,
Šakčěle tam lóschniwje.

Tak ma pacholo so džělicž,
Wopuščěčicž dom narodny,
Šawostajicž dyrbi, dyrbi
Lube, drohe městacžto.

Widžič kwětki tam so blyščečicž

S ranšchey rožu krjepjene,
Šak jich wóčžka pohladuja

A módom' njeju šmiljenje?

To je džěščža sbože šlódle
W wótzny domje pschecželny,
Tutón dom so dyrbi spuščěčicž,
Šakž přecž dyrbja kwětki wšchě.

Haj, se spěčnyš sčhidlom šlecži

Škwětkam čaš jich šlocžany,
Drašta kucžki stari, šaidže,
Pšcheměnenju podežijnja.

To je čłowške tudnyhčeže,
To je jeho sachodnošč,
Šola blyšchu hižo křčecž,
Šiž mje tež přecž dowješju.

Tratwy, kwětki, lube džěči,

Kucžka praji, boženje!

Dleje njemóžu waš škublacž,

Nětk so džělicž dyrbinny.

Tak so lubošč dawna blyšchecž,
Šiž so swólnje podežijnje.

Čsynko, twar šam swoju šhěžju,

Čswoje sbože špytaj šam!

Šandrij Čejleč.

Šladaj so!

Sektirarjo dyrbja so tola nětkole we wšchěch kōncžiacach a
kucžkach našcheho kraja šchěricž. Dostach s pschecželneje ruki
„Evangelischer Bruderbote“, čičklo 25 a 26. Tam namakach
mjes druhim tole:

„Ja mam tych tak mjenowaných „šhutnych pytarjow we
bibliji“ ja najbóle wušnamjenjene pomozne wóššto Antichrista.
Jich wucžby su mēšchěza wopacžnych wucžbow. Šelkož wēm,
je profesor Loofs-Salleški praji: „Wucžby šhutnych pytarjow

to bibliji' wopřichijeja tať něhdže wšchě wotpuče a bludženja křesťijanskich wučebow, kotrež su so hdy w běhu stawišnow zhrtwje sjerwile."

Schtóž ma někajši dar, duchu rozejnawacž, tomu čezžo njeje, spósnacž we wučbach a rostwučenjach wo Eswjatyh pišmje Russeila — to je fakozer tuteje sekty, kaž móžeiche přiched krótkim tu čitacž — ducha wopacžneho profety. Za tutech „křutnych pytarjow w bibliji" njeje Ješus tón w čžle a křwi sjerwjeny Wótž, ale aržnjandžel Michał, kotryž je so čžle woblekł. 2. Kor. 5, 19—21. Křystuž njeje po jich wučobje tež stanył ale je so pať do pluna (Gas) rospuščežil, pať su jeho hewať nělať i rowa trfali a něhdže sřhowali. (Zať pišche Russeil sam w swojich pišbach.) Wschelatore w jich wučobje je swěrnemu džěsžu Božemu kaž hanjenje Boha, tať n. přch. jich wučba wo Eswjatej Trojizy, wo tym, so je dušja smjertna, wo wěčnej čžwili atd.

Polu Russeilanskich njenamatašch njewšchědne „dopósnacze" Eswjateho pišma ale njewšchědne „wopafspósnawanje" křwiateho pišma."

Tole a druge bě tam čitacž; schtóz něschto wo tutej wotnožy dawnych ameriskich adventistow wě a tež wo tej tamnej, wo „adventistach šedmeho dnja", tón wě, so jara mjele wot teho, schtóz so tu wo „křutnych pytarjach w bibliji" prajesche, tež wo „adventistach šedmeho dnja" so prajicž hodži.

Dwojake čži to tať přchezo sažo nadpadnje: tucži jettěrarjo a tež wšchelazy drusy čžlowjekoj, bóle abo mjenje wučeni, waje jenu druhu bibliju hačž my abo čžitaja w njej i „druhijaj wučomaj" hačž my. Šdžž je tole jene hižo něschto straschne, je to tamne hišcheže mjele straschnišche: woni maja drugeho Ješusa Křystuža hačž my ewangeližy. A tole je tu rosriskaze. Kaž přjedy čžitasche, praja čži jeni, so njeje stanył wot norwých, so njeje Boži Ešyn. A tole wučža samo čži, kotřž so mjenuja „křutni" pytarjo w bibliji. „Adventistoj šedmeho dnja" wójnu woporej Ješusa Křystuža móž a placžiwocž. Ješus Křystuž njeje mohł čžlowjekow wumóz, čžlowjek dyrbi jenu pomhacž přches sakonške skutki, přches dopjelujenje starofakonškich wustajenjow. Wopor Ješusa placži tež jenož k wumóženju ja někotre tyžazy čžlowjekow, niz pať ja jich wjazy, a tute tyžazy dyrbja tež najpředy k adventistam přchicž, hewať tež njejšu wumóženi. —

Trjebajch' jenož tole, schtóz je tu naspomnjene, hladacž a wěsch, so to rěka: Hladaj so!

Zyrkej a štat.

Luboscž duchowných smonka Sakskeje, kotřž pod tajkej zyrkwi njepřchecželnej wšchnojčžu njejšu, kaž duchowni w Sakskej, je sakškim duchownym hižo na wšchelatore waschne na pomoz přchěškla, tať tež nětkole sažo přches to, so móžeiche 104 džěčži i sakškich domow do Württembergškeje bojěčž. hžžž so duchowni sa jich lastawanje staraju. Ešu to wošebje tajke džěčži, kotrymž bě pohylujenje a tajke wošchewjenje ara mšne. —

Statna kanžlija Sakskeje bě nowinam přiched krótkim dopiš podala pod napišmjom: „Die Gleichheit der Friedhofsgebühren". Schtóz so tam pišasche, nastupa kóždu wošadu, kotraž ma šwoje pohřebnišchčo. Se strony zyrkwoje pišche so k tomu, so je tamny dopiš njejajny a mylazny byl. Tam so mjenujzy žada, so šebi wošada wot tych, kotřž k zyrkwi nješluscheja, nješmě wšcheho saplacženja sa row atd. žadacž, hačž wot wošadnych, haj žadasche so tam, so nješměžža so wošadam tajke powšchene žadantki saplacžicž. Wo tutech pať nimamy, hačž runje je šejm wo tym jednal, žaneho sakonja, tuž šmě, tať so nam pišche, kóžda

wošada to čžinicž, kaž chze, a šmě šebi tuž wot tych, kiž i zyrkwoje wustupichu, powšchenech placžišnow žadacž. To tež do žyfa žane wuwšacze njeje a žane wurjadne postajenje; wošady su šebi hačž dotal hižo wot wšchěch tych, kotřž do wošady nješlusichachu ale buchu i drugeje wošady pola nich šhowani, powšchene placžišny žadate. A tuž maja i pošnym prawem wošady šebi wot tych, kiž i zyrkwoje wustupichu, powšchene placžišny žadacž!

Krajny swjast křesťijanskich staršich je šwoje dotalne „šžžlenje", kotrež šwojim šobustawam šžžlesche, do porjadneho čžapopiža, přcheworil, kotryž dyrbi měžacžuje wukhadžecž pod mjenom: „Die christliche Schule". Tutón nowy čžapopiž chze potajkim wšchemu šžžicž, schtóz křesťijanskú škulu rostupa. Přeni ščhivš je wušchot a ma wobšchěrneho wopřichiježža. Wodawa so tam wšcho, schtóz majch wjedžecž wo „radže staršich", wo wólbach do nich atd. Škajacž móžeiche šebi tutón našchacžnik pola: Geschäftsstelle des Landesverbandes der christliche Elternvereine Sachsen, Dresden-A., Ferdinand-Str. 19, II. (Postschek-Konto Dresden 22063.)

400 lětny jubilej.

Džen 1. julija bě, kaž šmy to tež tu čžitali, wošebity jubilejny dženi. 1. julija 1523 bušchtaj mnichaj Augustinoweho rjada — i kotrehož tež našch reformator Luther sam bě — Jan Ešch a Heinrich Boč w Brüsselu na šchžžepowžu špalenaj, dokelž so nočžwšchtaj wotřez ewangeliškej wěrnocžži, kotruž běšchtaj we ewangelišch, w bibliji, namakaloj, jako bě tež jimaj Luther wocžija to wotewřil. Běšchtaj to přenjej martrarjaj ewangeliškeje kěry. Šida romškeje inkwizicije, romškich šudow ja lezarjow, a jesuitow je po tym hišcheže tať někotrym wušnawariant ewangeliškeje wěry martraršku smjercž přchihotowala. Tutón šrudžazy podawš pať je byl ja Luthera i nastorkom, so je tamnymaj martrarjomaj špěwal šwój přeni šhěrlušch, kotryž my wot njeho mamy. Šeho přenja štučžka ma so tať:

„Ein neues Lied wir heben an,
des walt Gott, unser Herr,
zu singen, was Gott hat getan
zu seinem Lob und Ehre.
zu Brüssel, in dem Niederland
wohl durch zwei junge Knaben
hat er sein Wundermacht bekannt,
die er mit seinen Gaben
so reichlich hat gezieret."

Zať šajběhnywšchi špěwa Luther 12 tajšch štučžkow a i ni mi šwój přeni šhěrlušch a šajšpěwa i tutech tón došhi rynth šhěrlušchow, kotrež je špěwal, haj wjazy hišcheže, šapocža i tym do žyfa ewangeliške šhěrlušche špěwacž. E tym dari won ewangeliškej zyrkwi k tym druhim wulkim drohotnym darom, kotrež je jej dať, jedyn nowy drohotny. Hačž do kónža lěta 1523 je drje Luther hišcheže 3 šhěrlušche nam šajšpěwal; i lětom 1524 bě jich hižo 24. Mjes tym, so přenje šhěrlušche jako lecžaze kopjenka přchindžechu, buchu te pošdžišche hromadžene a jako špěwarške wudate. Přenje ewangeliške špěwarške buchu 1524 wudate a wopřichijachu 8 šhěrlušchow; i tutech běchu 4 wot Luthera. Do žyfa je jich Luther na 37 šhěrlušchow špěwal. — Zať budžetej lěče 1923 a 1924 sažo jubilejnej lěče ja ewangelišku zyrkej. Dopomnitej naž na to, kať nam přiched 400 lětami Bóh Šujes i reformatorom tež šhěrlušcheryja dari a přches tuteho špěwarške knihi, kotrež su tola tať někotremu ewangeliškemu křesťijanej byle hižo kniha

trulkeho zohnowanja. Sčtož kwoje spěwacške snaje a sčtož je w nich domach, tón so tež we wšěch čašach s tutej knihu domoj namaka, t. r., tón namaka so pschego jašo na pucz k Bohu Wótzei a tak tam dom, hdžež cšlowjeska dušcha pschego, we wšěch čašach, namaka runje to, sčtož potřeba, njech je to rada cbo tróšcht abo pohyljenje.

Czaš hnady.

Hrěch je ludži sčazenje.

Sčtož pał Božu wolu čini, tón woštanje wěcznje.

Słóž: Sčtož Bohu wjerschnemu so poda.

Czaš hnady Božej' k lónzei khwata!
Chzesch ty tež junu wonkach stacz?
Du mudri nuts do Božoh' raja,
Tam wěcznu sbóžnosć wužiwacz!
To wopomii derje, cšlowjecze:

Ssmět sańdže, smjercz, bud, wěcznosć dže!

Czaš hnady Božej' k lónzei khwata!
Sčto Bože kłowo wuczii naš?
Naš sbóžnych čini Boža hnada!
Bóh s nami je! W nim je naš čaš!
Tež w Ssynu Božim wščitko mašch,
Sčtož čašnje, wěcznje potrebach!

Czaš hnady Božej' k lónzei khwata!
To widzimy džen kóždy saš'
Bóh sam to žiwjenje wšchēm dawa,
W jeho ruzy je naš čaš!
My pschindžemy a džemy saš'
W hwěcze krotki je naš čaš.

Czaš hnady Božej' k lónzei khwata!
Tu ludžo wšchelko žiwi so,
Čzi jeni bohaczi so jara,
Čzi drusy maja khudobu —
Bóh zohnowanje wudžela,
Tu mjenje, tam pał wjele da.

Czaš hnady Božej' k lónzei khwata!
Kak wšchelako je we hwěcze,
Kak wjele bohastwa Bóh dawa,
So s hromadami wšchego je,
Pał je saš' tuta khudoba
A njesnješliwa drohota. —

Czaš hnady Božej' k lónzei khwata!
Sčto sty lud w hwěcze sworak je —
Ze nacžinił tu hory hrěcha
Pucz bjesbóžnych pschěz' dale dže,
Wón nima kędžbu hwědomnja —
Duž pschindu Bože khostanja!

Czaš hnady Božej' k lónzei khwata!
Čžecž kwoju Bóh sei njeda wšacz!
Wšcho pónđe hacž do kwojoh' čaša! —
Bóh prawu msdu b'dže kóždou' dacž!
Tu cšlowjel nima rostasacz!
Ma jenož Bohu pschluchacz!

Czaš hnady Božej' k lónzei khwata!
Chzesch s pokutu so hichčeze dlicž?
Sty nima městna pola Boha,
Wón budže dyrbječ s čžertom hieč
Do satamanstwa wěczneho,
Tam mēra nima žaneho. —

Czaš hnady Božej' k lónzei khwata,
Našch džen so bliži k wječoru —

Nam, Bože, pomhaj tvoja hnada
Nětt — we smjerczi — na kudnym dnju.
Wšes kwojoh' Ssyna Khrystuša
Wjedž kwoj lud nuts do žiwjenja!

S. W.

S bliska a s daloka.

S Braunschweigiske so pilbe, so so tam na schulach hodžiny sa stenographiju abo rychtopiž postajili. Čžak ja tute rošwucžowanja pał so psches to dobhli, so so s dotalnych hodžinow wuschmornyli jemu hodžinu sa pižanje a jemu ja — nabožinu. — Sa to so tam woni tež w Braunschweigiskej, kaž kwoj nje sa podobne wězy w Sakskej.

S kraja. Dže w žanym lěcže njeskny džen wote dnja we nowinach čžitali, so so pschi kupanju we wodže tepili, kaž nětkole wot tych dnjow ženi, hacž je nam kłonežko po dohlin desčezowym čžaku jaswěcžilo. A to njeku jenož mlodži a džeczi, kotřiž so pschi kupanju tepichu, ale tež doroseženi a hižo we wyšokich lětach. To wšcho pał je kħutne pomitanje, so wšchitzy, kiž so kumpacz džija, kwojeho žiwjenja hladaja, wožebje pał, hdžž so w rětach abo stalnych džerach kumpaja. Wšchedy wšchēm njech nihtón sam ja so kumpacz njendže ale pschego w towarstwie. A stanje-li so něšchtu wopacžneho, potom s wobhladawožežu a je kħwēru na pomoz! Kóžda powjesč wo tajkej nahlej smjerczi pał njech naš dopomni, kak bliska nam stajnje je a so njewěmny, hacž dženska nam hižo njepšchitwoła: „Bóh kħbu!“

Wistowanje.

Ss. w M. ja 9. p. Tr. —

M. w Ba. ja 10. p. Tr. —

Pruskim Sserbam. Pschego jašo so džiwaja, so w „Womhaj Bóh“ so tak malo pschinosčkow s pruskich Łužicow — a džiwaja so to s polnym prawom! „Sserbske Nowiny“ pschu we tym, so je tam wšchudžont nowe serbske hibanje. Tuž čžemy tola dale bóle tež w tym, sčtož je nabožne, hromadu so hibacz a dželacz, čžemy so tež bóle swjasacz psches nabožne swjastki a sałožicž wšcho druhe hibanje na nabožne; bjes tuteho tola ničžo njeje a njewobšteji je zohnowanjom k zohnowanju. A „Womhaj Bóh“, naše nabožne kopjeńko, kotrež so w Sakskej kaž tež we Pruskej hižo po wjele stach čžita, čže a móže tutón swjastk a wodžer bjež w nabožnym serbskim skutkowanju, ale wšchak, tajkich dyrbi so jich namakacz tu a tam, kotřiž čžyli a mohli skutkowacz njes wšchēmi woršchtami luda, wožebje pał njes duchownymi! Tuž tež na tutym polu — tola sawěcže niz tom najhubjenšcham! — do pilneho džela a kħwērneho skutkowanja. Bohu k čžesczi, Sserbam pał k spomoženju!

Redaktor.

Biblija — čžak — cšlowjel.

31. tydžē, wot 29. julija hacž do 4. augusta.

29. Džerjata njedžela po Sswj. Trojizy: Jap. sk. 9, 1—9 — kħ. 220 — Łuf. 23, 1—25.

30. pónđžela: Wj. 104 — kħ. 16 — Łuf. 23, 26—38.

31. wutora: Wj. 105 — kħ. 318 — Łuf. 23, 39—56.

1. prieda: Wj. 106 — kħ. 320 — Łuf. 24, 1—12.

2. sčtwórtk: Wj. 107 — kħ. 321 — Łuf. 24, 13—35.

3. pjatk: Wj. 108 — kħ. 323 — Łuf. 24, 36—49.

4. sobota: Wj. 109 — kħ. 414 — Łuf. 24, 50—53.

Wistowanje.

Samolwity redaktor: Jarał W y r g a c ž w Rosaczizach.

Čžihčž Smolerjež knižicžisčžernje a knižatnje,
Jap. družstwo s wobmj. rukowanjom w Budyšchinske.